

Ольга Голубєва

Безкінечні казки

Малювала Ганна Осадко

УДК 82-93
Г62

Голубева Ольга

Г62 Безкінечні казки / Ольга Голубева. — Харків : Вид-во «Ранок», 2019. — 64 с.

ISBN 978-617-09-4998-1

Чи буває так, що ви не погоджуєтесь із закінченням якоїсь цікавезної прочитаної історії? Письменниця Ольга Голубева усуває цю прикрість. Її «Безкінечні казки» мають початок і кілька закінчень. Виберіть фінал на свій смак.

Смішні та трішечки провокативні історії оповідають про те, що станеться, як лев навідається в село, що допоможе злому чарівникові перетворитися на доброго, хто такий Коля Каструлькін, як відучити собаку теревенити по телефону, що робити, коли на твій горід зазіхає нащадок королівського роду... У книжці є дуже швидка казка, цілковито морська казка, а також трохи малинова казка. Якась із них точно стане вашою улюбленою.

УДК 82-93

© Голубева О., текст, 2019
© Осадко Г., іл., 2019
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2019

ISBN 978-617-09-4998-1

ІНСТРУКЦІЯ З ВИКОРИСТАННЯ, АБО Ж КЕРІВНИЦТВО ДО ДІЇ

Книжка, яку ти тримаєш у руках, зветься безкінечною. Як гадаєш, чому? Ні-ні, тобі зовсім не доведеться читати її до самої старості, адже сторінок у ній не безкінечно багато. Скажу більше: слово «безкінечність» узагалі ніяк цієї книжки не стосується. А назва така, бо казки, зібрані тут, не мають кінця. Нема кінця казкам, тільки й того! А коли казка нічим не закінчується, тільки тобі вирішувати, що ж буде далі. Я пропоную три варіанти закінчення кожної історії, можеш обрати будь-який. А ще краще самому написати, чим скінчилася казка. Можна вигадати одну, дві, три або навіть п'ятдесят три різноманітні кінцівки. А можна й більше, бо немає нічого безкінечнішого за фантазію!

БАБУСЯ, Я І ЖАКОМО ПРЕГАРНИЙ

Приїжджаємо ми, словом, на дачу, а біля нашого будинку справжній палац стоїть. Бабуся тоді ще очам своїм не повірила.

— Очам своїм не вірю! — так і сказала.

А я їй відповідаю:

— Треба взяти пиріг і піти познайомитися.

Бабуся моя така допитлива — одразу погодилася.

Стукаємо у двері. Ніхто не відчиняє. А двері великі-превеликі, наче для велетня.

— Нема там нікого чи що? — питаю.

— Зараз перевіримо, — сказала бабуся.

Дивлюсь, а вона вже каменюки під парканом перебирає. Узяла найбільшу — і як шпурне у вікно! Шибка, звісно, на друзки, зате зразу відчинили.

— Ви навіщо бешкетуєте? — спитав літній панок у смокінгу.

— А це зовсім не ми, — збрехала я. Не видавати ж бабуся.

Панок у смокінгу зміряв мене поглядом і на бабуся суворо подивився.

— Жакомо Прегарний спочиває! — оголосив він. — Звелено нікого не пускати!

І дверима грюкнув перед самим моїм носом.

— Нічого собі! — обурилася бабуся. — Спить, ледар. А ми його ще й пирогом пригостити хотіли!

Пиріг, ясна річ, знов у холодильнику опинився, а ми на город пішли. Хотіли було копати, та ще один у смокінгу вигулькнув.

— Тут не можна, — каже. — Це земля Жакомо Прегарного. Не велено копати.

— Чия, пробачте, земля? — розгнівалася бабуся. — П'ятдесят років, значить, моя була, а тепер «не велено копати»? А картоплю ви мене взимку годуватимете?

— Не велено копати, — суворо повторив другий панок у смокінгу.

— Он ви як?! — вигукнула бабуся й за лопату схопилася.

Копає-копає, копає-копає. Уже всі панки в смокінгах позбігались, а вона знай копає. Уже й самої бабусі не видно — таку глибоку яму вирила. І все ніяк не спиниться.

— Іменем Жакомо Прегарного вас заарештовано! — чую голос іззаду. І тут несподіванка — мене хапають і кудись ведуть. А мене за віщо?

— Бабусю, — кричу, — рятуй!

А вона й не чує — певно, глибоко вже.

Привели мене в палац. А там сам Жакомо в усій своїй прегарності трон посідає — кучерявий опецькуватий хлопчина.

Найзвичайнісінький малий, словом.

— Наказую підкоятися! — відрізав він.

Я мимоволі всміхнулась: не щодня такі хлопчата наказують.

— І п'їпинити сміятися! — гнівно додав Жакомо.

Я насупилася.

— А ти нащо нашу землю привласнив? — питаю.

— Нічого я не п'ївласнював! — відповідає сердитий малий. — Тут усе належить мені. Моє все! Зйозуміло?

— Незрозуміло, — кажу. — Ми зранку до тебе з пирогом прийшли, познайомитися хотіли. Не пустили

нас до палацу! А потім, значить, і на город не пускають. Не велено, кажуть, копати! А хто ж тоді копатиме? Адже город наш!

На обличчі Жакомо з'явився жвавий інтерес.

— Піїг? — спитав він небайдуже.

— Яблучний, — кивнула я.

Раптом розчахнулися двері й до зали зайшла бабуся. Вона вже зробила підкоп і через підвал усередину проникла.

— Ану ведіть сюди вашого Прегарного! — гукає.

— Тут він, — кажу й на малюка показую.

— О Господи! — вигукнула, усміхаючись, бабуся. — Звідкіля ж ти такий узявся?

— П'їїхав, — сердито відповів Жакомо.

— Тоді от що, — насварилася бабуся пальцем. — Город — наш. І копатимемо ми його, коли схочемо! А з твоїми батьками я б охоче поспілкувалася...

Малий насупився.

— А піїг? — спитав перегодом.

— Буде тобі пиріг! — засміялась бабуся. — Ходімо швидше до нас у гості!

Перший кінець

Бабусин пиріг Жакомо їв, аж за вухами ляцало. Виявилося, що приїхав він із Жакомії Південної. Там у всіх королів такі кумедні імена з довгими доважками — то Пречудовий, то Чарівливий, то Незрівнянний. Був навіть король Жакомо Дивовижа. Перше ім'я в усіх, як ви помітили, однакове.

Наш малюк, звісно, ще замалий, аби керувати країною. Утім, коли виросте, неодмінно стане королем. У далекі мандри він вирушив за власним бажанням, облюбувавши на карті місце коло нашого дачного будиночка. Маленький Жакомо був упевнений: коли вже він королівський син, та ще й із монаршим іменем, усе й усюди належить йому.

— Тільки не на нашій дачі! — переконала його бабуся. — Та й у своїй країні я б не радила тобі надто сваволити. Король має бути добрим і мудрим!

Отак ми й потоваришували із Жакомо Прегарним. Відтоді він щоліта приїздить до нас у гості. Охоче їсть бабусин пиріг і помагає на городі.

Другий кінець

— П'їнесіть сюди! — скомандував Жакомо.

— От тобі й на, — зітхнула бабуся. — Не хочеш у гості — не треба.

І язика йому показала.

Приносимо ми, словом, пиріг. Малюк наминає за обидві щоки. А тоді й каже:

— Ще п'їнесіть!

— Ну це вже ні! — вигукнула бабуся й дверима грюкнула.

Я й собі грюкнула. І що ви думаєте? Увечері до нас завітав сам Жакомо в усій своїй пренайгарнішості.

— Вибачте, — каже. — Більше не наказуватиму. І на г'ядці копайте, скільки хочете. А пиїг ваш дуже смачний!

Зібрав того ж вечора палац і вирушив далі мандрувати. Родом він із Жакомії Північної — це ми потім у газеті прочитали. А в далеку мандрівку вирушив, щоб більше дізнатися про людей і про світ. Адже він через рік стане справжнім королем своєї країни. От і вирішив Жакомо до того часу чогось навчитися — не може ж країною правити звичайний розпещений малюк.

Третій кінець

— Гаязд, — погодився Жакомо. — Ваш пиїг, мій компот.

— Компот? — здивувалась я.

— Авжеж, — кивнув малий. — У мене, між іншим, теж є бабуся.

Бабуся Жакомо завітала наступного дня. Як і онук, вона прибула із Жакомії Східної й також, ясна річ, походила з королівської родини.

Королівська бабуся палко перепрошувала нас за свавільність малого.

— Тиранчик росте... що поробиш? — розвела руками вона.

Ми знизали плечима й пішли на город.

Четвертий кінець

...

ЛЕВ ПОЇХАВ У СЕЛО

Якось Лев поїхав у село. Утім, це так у джунглях усі казали: «Лев поїхав у село». А в самому селі розмови були трохи інакші.

— У село приїхав Лев!!!! — заверещав якимсь Півень і миттю зник.

Не те щоб він отак узяв і розчинився в повітрі — півні цього, повірте, не вміють. Просто кудись пішов і вже не вертався. Одні кажуть, у Київ поїхав, інші — перебрався павичем і пішов у зоопарк, треті — відлетів у ліс вільним птахом. Різне, словом, кажуть. Тільки громаді це зразу не сподобалося.

— Мало того, що Лев у село приїхав, — заявив розсудливий Баран, — так іще й Півень зник. Тепер уранці без нього не прокинешся, а ввечері не вийдеш — згамають.

Тут Баран дуже чітко уявив, як його згамають, коли він раптом вийде надвір, і теж зник. І всі в селі миттю зникли. Навіть черв'яки — і ті після дощу не вилазили.

Лев дуже здивувався, чесно кажучи. Невже в селі зовсім ніхто не живе? Чи, може, усі зненацька поїхали? Невчасно, мабуть, приїхав Лев. Адже він так хотів познайомитися з місцевими мешканцями. Навіть подарунків привіз розмаїтих і дивовижних — усе для нових знайомих. А тут маєш: нікого. Однак у порожнього села теж була своя чарівливість. Посередині широчіла довга мальовнича річка, вузькі доріжки вели до невисоких вибілених хаток. А які красиві тут були заходи сонця! Лев якось навіть сльозу пустив від розчулення. Такий був чуйний.

А вечорами грав на гітарі. І пісні співав. Усі, правду кажучи, іноземні. Звірі їх не розуміли й боялися ще сильніше.

— Ич, як завив з голоду! — нарікав Кабан. — У себе в Африці з мискою ходитимеш! Тут тобі не ресторан!

Отак і жив Лев у селі. Уже навіть їхати збирався, коли раптом сталась одна пригода.

Вийшов рано-вранці він на прогулянку. Бачить — Заєць полем скаче. Казала Зайцеві мама: не виходь

гуляти, доки хижак у селі. Та хто ж у гарну погоду батьків слухається? Сонце світить, Заєць полем скаче, Лев дорогою йде. Сонце світить, Лев дорогою йде, Заєць кричить: «Рятуйте!!!» Сонце світить, Заєць біжить, Лев кричить: «Постривайте!!!» Така, знаєте, катавасія почалася. Та Лев, звісно, хутко наздогнав Зайця.

— Що ж ви, — каже, — тікаєте?

— А я завжди зранку тікаю, — відповідає йому Заєць. Це він раптом почав хоробритися.

— І «рятуйте» завжди кричите?

— І «рятуйте» завжди кричу.

І як закричить що є сили:

— Ряту-у-йте!!!

Лев злякався такого гучного крику — і зомлів.

Перший кінець

А Заєць миттю навтьоки. І сховався. І не виходив потім навіть погожої днини.

Лев як опритомнів — і собі побіг. По шапку. Перегрівся, думає, без головного убору. І Заєць йому, певне, теж примарився. Так і не зустрів Лев нікого

з місцевих мешканців. А село йому тим часом дедалі сильніше подобалося. І вирішив Лев листа надіслати на батьківщину. «Приїздить, — написав, — дорогі хижачи. Тут поля стоять неорані й луки некошені».

От і приїхали Крокодил, і Гепард, і Тигр. А сільські тварини зовсім тоді злякались і пішли мандрувати. Так і не знає ніхто, де ж вони тепер.

Другий кінець

А на заячий крик усі звірі збіглися — рятувати треба рідненького. Прибігли, а тут на тобі — Заєць цілий-цілісінький, а Лев дух випустив.

— То хто ж із вас кричав? — питається Індик.

А Корова й собі:

— Ти що, Зайцю, накоїв? Це ж король джунглів, до нас іще розбиратись приїдуть!

— Я н-нічого, — тремтить Заєць. — Він с-сам. Я т-тільки ск-казав: ря...

Тут мама Зайцеві рота прикрила.
— Не кричи, — каже, — розбудиш.
Нерухомий Лев справді всіх розчулив.
— Красивий який, — зауважив Баран. — Із гривною.
— Ага, — кивнула Коняка. — І співав непогано.
— А я якось бачила, — призналася Свиня, — як він на сонце дивився. Дивився й плакав.

Свиня й собі розплакалася. І всі розплакалися. Особливо Заєць.

А Лев саме очуняв.

— От тобі й на! — вигукнув він. — Де ж ви всі були? А звірі — ну його обіймати:

— Забудьмо про все, Левику! Ти вже не гнівайся...

Так миттю й потоваришували. Лев потім усім подарунки роздав і ще на цілий тиждень лишився. Полюбили його мешканці села — відпускати не хотіли! Відтоді щоліта приїздить, і Півень завжди радісно кричить: «Лев приїхав у село!»

Третій кінець

Збіглися всі звірі на крик Зайця. Дивляться — а Лева вже переможено.

— Бачили? — вигукнула Зайцева мама. — Героя виростила!

— Герой! Герой! — зарепетували тварини.

Зв'язали Левові лапи й поштою назад у джунглі відіслали.

Вернувся він додому незадоволений.

— А кажуть іще, ніби ми дикі, — пробурчав. — Бачив я цих свійських!

Зайцеві тим часом пам'ятник поставили. А ще за рік він став президентом села.

Четвертий кінець

...

ЧЕМНА ГОСТИНА

Зала, телевизор і морозиво мають існувати поряд. Принаймні так вважала Марійка. Повернувшись додому зі школи, вона б охоче подивилася цікавий мультфільм, а тут саме показували її улюблений. Дівчинка всілася перед екраном зі смачним морозивом у руках. Приємне, без сумніву, краще поєднувати з приємним.

Захоплена пригодами на екрані, Марійка зовсім не почула тихого стуку у вікно. А тим часом по склу хтось наполегливо барабанив. «Невже дощ?» — подумала дівчинка, коли скінчився мультик. Визирнула надвір і зразу відсахнулася.

— Драстуйте, — несміливо пробелькотіла.

— Ну от, — сердито пролунало у відповідь. — Замислиш капость, а тебе навіть у хату не пускають! Сто років тому все відбувалося швидше. Я, між іншим, уже годину під вікном літаю. Це, врешті-решт, нечемно!

— Я зовсім не чула, що ви стукали, — зашарілась Марійка. Насправді вона була дуже чемною дівчинкою.

У кімнату залетів незнайомий бородань.

— Злий чарівник Капцевич, — відрекомендувався він. — Прямую на Лису гору, а дорогою кою капості — перетворюю тварин на каміння. У вас, до речі, є хатні улюбленці?

— Ні, — відказала розумна Марійка, затуляючи спиною акваріум із рибками.

— Що ж це ви брешете? — вигукнув Капцевич. — То у вікно до вас не достукаєшся, тепер от риб ховаєте. Це зовсім нечемно!

Марійка знову зашарілася.

У неї, між іншим, у школі навіть предмет особливий був — етикет. Уроки етикету дівчинка дуже любила, а тут її двічі назвали нечемою.

— Сідайте! — раптом суворо сказала вона.

Злий чарівник боязко присів на диван.

— Почувайтесь як удома, — вела далі Марійка. — Чаю хочете?

— Припустімо, — пробурмотів Капцевич.

— Хвилиночку! — Дівчинка поквапилася на кухню.

Звісно, нечемно лишати гостя в кімнаті самого надовго — тому Марійка скоро повернулася і запропонувала чарівникові почитати журнал, доки готується чай. Капцевич так здивувався, що забув навіть рибок

на камінь перетворити. Правду кажучи, йому й капостити на мить перехотілося — раптом чаю більше не запропонують?

— Ходімо до столу! — ввічливо погукала дівчинка.

Перший кінець

Чарівник був трохи спантеличений, тому не надто поспішав на кухню. Ще б пак! Повідомляєш дитині, що її домашні улюбленці ось-ось перетворяться на камінь, а тобі таку гостину влаштовують. Де ж сльози чи бодай обурення? Невже й сутички не буде? Капцевич був дуже розчарований. Він махнув довгим плащем і зник. Хто ж так зустрічає злих чарівників?

Другий кінець

Чарівник ніяково попрямував на кухню. Від чаю, втім, відмовився. А раптом отрута? Має ж тут бути якась каверза!

— Ви самі спершу скуштуйте, — запропонував він Марійці.

— Оце вже ні! — вигукнула дівчинка (це було б зовсім нечемно — починати частування має гість).

— От-от, — закивав Капцевич. — Усюди обман! І вікно ви теж вчасно не відчинили!

— А знаєте що? — раптом сказала Марійка. — Чого це я повинна

чаювати в товаристві злого чарівника? Летіть геть на свою Лису гору й не смійте чіпати моїх риб!

Капцевич насупився й мовчки вилетів у вікно.

— Зовсім нечемно! — крикнув він на прощання.

Отак і спекалася Марійка злого чарівника, а на уроки етикету більше не ходила.

Третій кінець

Чарівник вирушив на кухню, де слухняно сів на відведене йому місце. Як же гарно накрила на стіл Марійка! І чай такий смачний — Капцевич, сказати по правді, досі не куштував нічого смачнішого. Він навіть чхнув від задоволення.

— На здоров'я! — квапливо відповіла дівчинка.

Від цих її слів чарівник зовсім розчулився й навіть пустив сльозу.

— Усе, — сказав, — більше ніколи не буду капостити, чесне слово. А каміння знову перетворю на тварин!

Тут якраз і мама Влада з батьком Славком повернулися з роботи.

— Добрий чарівник Капцевич, — представився незнайомець.

Отак проста чемність змінила людську долю.

Четвертий кінець

...

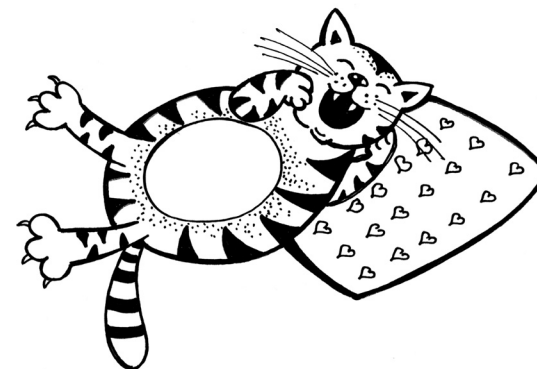
БАБУСИНА АПТЕЧКА

Кирилкова бабуся поїхала на два тижні в санаторій, а вдома раптом виявили, що вона забула аптечку.

— Ой! — сплеснула руками мама.

— Не добре! — насупив брови тато.

Кирилко знизав плечима, а кіт Пилип ліниво позіхнув.

— І скільки тут у неї всього! — зауважив тато, відкриваючи бабусину аптечку.

— Вік, — кивнула мама й собі заходилася розглядати вміст білої валізки.

Аптечка справді була дуже цікава. Вона складалася з незліченної кількості різних баночок із таблетками всілякого призначення.

— «Для спокою нервів», — прочитав тато. — Те, що треба! На роботі чисто тобі божевільня!

Узяв таблетку й випив.

— «Для краси», — прочитала мама. — А чом би й ні?

І собі випила таблетку.

Кирилко вирішив, що йому теж потрібно щось випити з бабусиної аптечки, і щойно батьки полягали спати, пробрався на кухню. В око зразу впала жовтогаряча баночка.

— «Для гарного настрою», — прочитав і сміливо проковтнув.

Тут він помітив кота Пилипа, який ліниво потягувався на підвіконні, і подумав, що Пилипові, мабуть, важко ведеться, коли він завжди стомлений та позіхає, і дав йому таблетку «Для легкості».

Зранку Кирилко застав маму перед дзеркалом. Вона все ніяк не могла надивитися на свої дуже гарні пав'ячі пера.

— Ой леле! — вигукнула мама, коли помітила в Кирилка хвіст.

Хлопець заметляв хвостом, і настрої у нього зразу покращав. Це справді дуже весело — коли в тебе є хвіст і ним можна метляти.

Тато, як побачив, що в мамі виросло пір'я, а в Кирилка — хвіст, дуже розхвилювався, але потер одне заяче вухо об друге, і його нерви заспокоїлися.

— Кошмар! Кошмар! — голосила мама. — До мене ж зараз на примірку має прийти Жанна Петрівна! Як же ми їй покажемося?

— Так і покажемося, — спокійно відказав тато, тручись вухами. — Усяке буває. Може, вона ще й не помітить.

— Не помітить? — обурилася було мама, але Жанна Петрівна вже дзвонила у двері.

— Вітаю, вітаю, — казала мама, погойдуючи перами. — Проходьте.

Жанна Петрівна повільно пройшла в кімнату, боязко позираючи на татові вуха. Коли ж повз неї пролетів

кіт Пилип, зовсім зблідла й зомліла. Мама зойкнула й побігла по воду. Тато зразу збагнув, що в Жанни Петрівни нерви слабенькі, та спокійно пішов по аптечку. Коли мама забігла в кімнату з водою, нашатирним спиртом, ватою й марлею, і тато, і Жанна Петрівна вже спокійно сиділи на дивані, тільки вухами прями.

Перший кінець

— Який у вас неординарний хлопчик, — сказала Жанна Петрівна, розглядаючи Кирилків хвіст. — Ну що, мірятимемо штани?

— Так-так, — спохопилася мама.

— Ой, — розвела руками Жанна Петрівна. — Одна холоша довша за другу.

— Ну то й що? — не втямив тато.

— А й справді, — погодилася Жанна Петрівна. — Що тут такого?

Жанна Петрівна йшла від них, дуже задоволена маминою роботою. Трохи затрималася, бо ніяк не могла надягти новий італійський капелюшок на довгі вуха. Але кмітливий тато хутко продірявив капелюшок у двох місцях, і радісна Жанна Петрівна пішла додому в улюбленій обновці.

А через тиждень приїхала бабуся з санаторію. Усі дуже

зраділи, Кирилко метляв хвостом, а тато погойдував вухами. Бабуся зразу кинулася до своєї аптечки

й наказала всім випити по таблетці з білого флакончика. Вуха, пір'я та хвіст зникли, але тато був, як і доти, спокійний, у Кирилка зберігся гарний настрій, а мама й без таблеток завжди була дуже гарною. І лише кіт Пилип знову почав стомлюватися, позіхав і спав цілими днями.

Другий кінець

Тим часом у двері знову подзвонили. Це сусідка тітка Маша прийшла. Вона як побачила мамине пір'я — так і обімліла. Утім тато й тут не розгубився.

— Треба себе берегти, — сказав їй і таблеткою пригостив.

Тому тітка Маша теж невдовзі вухами прями почала й заспокоїлася. А потім іще й татів співробітник приїхав. І його довелося таблеткою пригостити. І чоловіка Жанни Петрівни теж.

А коли бабуся нарешті з санаторію повернулася, уже весь під'їзд ходив дуже спокійний і, ясна річ, вухатий.

— Мати рідна! — сплеснула руками бабуся.

А тато їй раз — і таблетку миттю. Стала й бабуся спокійною.

Так і живуть тепер усі в під'їзді й ніколи не сваряться.

Третій кінець

Жанна Петрівна штани поміряла й додому поїхала дуже задоволена. А ввечері її чоловік назад привіз.

— Що це ви мені підсунули? — питає. Ще й фотографію Жанни Петрівни показав. — У мене, — каже, — така була. Без вух.

— Зате спокійна, — зауважив тато.

— Спокійна, — погодився чоловік Жанни Петрівни. — Це добре. Тільки негарно якось стало.

— А в нас і для краси є! — вигукнула мама й дала Жанні Петрівні таблетку. І в той зразу на додачу до вух пав'ячі пера вирости.

— Тепер ідеально, — погодились усі.

А бабуся через тиждень листа надіслала. «Закохалася, — пише, — і помчала в круїз. Вернуся нескоро». Так до кінця року всі й ходили: хто спокійний, хто красивий, хто веселий. А кіт Пилип відлетів на зиму в теплі краї.

Четвертий кінець

...

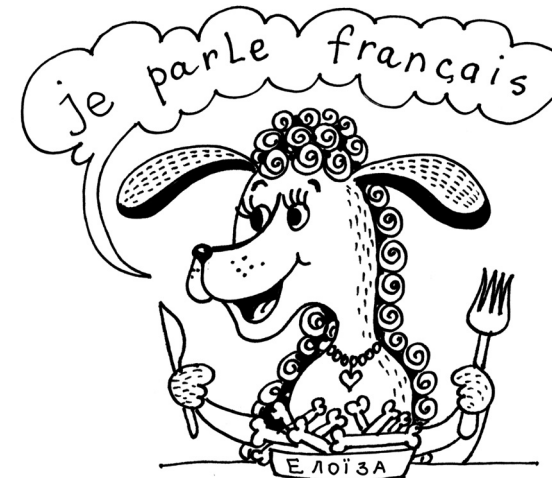
ЯК МИ ВІДУЧУВАЛИ ЕЛОЇЗУ

ГОВОРИТИ ПО ТЕЛЕФОНУ

Елоїза — це собака невідомої породи. Моєму двоюрідному брату Павликові її подарували щеням чотири роки тому. Виросла вона білосніжною кучерявою красунею та собакою, як казала тітка, з манерами.

Елоїза справді вирізнялася елегантною поведінкою та витонченим смаком. Вона послуговувалася ножом і виделкою краще за мого брата! Знала французьку, читала Бальзака, допомагала тітці в хатніх справах і ніколи не брала чужого. Собака, як казав дядько, з мораллю.

Утім, як і будь-яка інша, на перший погляд, ідеальна істота, Елоїза мала одну обтяжливу для всієї родини слабкість: вона обожнювала говорити по телефону.

Телефон був її пристрасстю! Вихідними, під пильним оком господарів, Елоїза обмежувалася кількома дзвінками друзям і родичам. Проте часом не стримувалась і дзвонила за кордон (знання французької грало не на нашу користь). Але найжахливіше ставалося в будень. Коли Елоїза лишалася сама, то телефонувала буквально скрізь! Замовляла піцу, дізнавалася прогноз погоди, викликала слюсарів, електриків і лікарів. Братів будинок ніби опинявся в епіцентрі якихось надзвичайних подій! Сюди з'їжджалися пожежні й швидкі, строем ходили перукарі, комунальники та листоноші... Сюди привозили квіти й фортепіано, шампінйони та м'ячі для гольфу, картоплю, горіхи й окуляри...

Тому тітка якось сказала:

— Усе! Я більше так не можу!

Це її «Усе!» означало принаймні одну річ: або ми відучимо Елоїзу говорити по телефону, або доведеться шукати нашій красуні нове помешкання.

У суботу ввечері брат викликав мене на екстрену нараду.

— Мусить бути якийсь вихід! — палко вигукнув він. — Я не хочу втрачати Елоїзу! Ми просто мусимо відучити її говорити по телефону.

— Згодна! — кивнула я. — А може, просто відключити його? Немає телефону — немає й розмов.

Павлик захитав головою.

— Пробували, — сказав стомлено. — Елоїза стала ходити до сусідів. Викликала міліцію до Марини Іванівни, замовила дядькові Жені три мішки солодкої вати й оголосила про продаж дивана у квартирі Семенових.

— Незле! А якщо, скажімо, запросити лікарку? Пояснити їй, що телефонна залежність — страшна хвороба, яку слід негайно вилікувати. Єдиний спосіб — більше ніколи не говорити по телефону.

— І це пробували, — зовсім понуро відказав Павлик. — Вони так із лікаркою потоваришували, що зідзвонюються тепер тричі на тиждень...

Я замислилася. Невже немає ніякого способу?

— Ідея! — раптом вигукнув Павлик і навіть заплескав.

Я розгорнула блокнот і приготувала ручку — гарні ідеї треба записувати.

Перший кінець

— Усі дзвінки мають приходити в одне місце! — задоволено заявив брат.

— У яке ще місце?

— Усе дуже просто! — заходився пояснювати Павлик. — Треба зробити так, щоб телефон дзвонив тільки в однієї людини, хоч який би номер набрала Елоїза. Людині цій ми платитимемо зарплатню, у неї

робота така буде — цілий день відповідати на дзвінки. Тоді Елоїза зможе скільки завгодно користуватися телефоном, а до нас не приїздитимуть ані міліція, ані швидка. І мама більше не сердитиметься.

— А як же ми платитимемо зарплатню цій людині? — поцікавилась я.

— Доведеться самим працювати, — важко зітхнув брат. — Та чого лиш не зробиш заради улюбленої собаки?

Павлик невдовзі влаштувався головним лікарем у районну лікарню, а мене ліфтером у магазин взяли. Зранку ми до школи бігали, а потім на роботу зразу. Втомлювалися, звісно, зате Елоїза з нами лишилася.

Другий кінець

— Ну чому ми з тобою не любимо говорити по телефону? — почав Павлик. — Сьогодні, скажімо, чому ми не зідзвонилися, а зустрілися?

— Не знаю, — низзала я плечима. — Навіщо ж зідзвонюватись, коли можна побачитися? Це якби

відстань заважала, тоді інша річ. Але ми ж в одному місті. По телефону не можна разом гуляти. Не можна обійняти одне одного, якщо ми раді зустрічі. Не можна штовхнути тебе в калюжу чи закидати сніжками.

— От-от, — закивав брат. — Ми не любимо балакати по телефону, бо говорити з тим, хто поряд, значно приємніше. Треба, аби й Елоїза це відчула!

Негайно було складено план подальших дій. У неділю вранці ми вирушили на прогулянку. Ледве вмовили Елоїзу піти з нами. Коло під'їзду вже чекав Мишко зі своїм вірним псом Гусаром, а в парку до нас приєдналася Поліна зі своєю собакою Лізкою. Ми каталися на човні, грали в м'яча, влаштували пікнік на траві. Попервах Елоїза відмовчувалася, мало сміялася й майже не бігала, та надвечір її годі було впізнати! Ніхто з нас так хвацько не відбивав м'яча, так далеко не плавав і так прудко не тікав від квача.

— Весело! Весело! — повторювала вона всю дорогу додому. Решти сказаного ми зрозуміти не могли — на radoщах Елоїза заговорила французькою.

Відтоді в Павликовій родині більш не було проблем із телефоном. Якщо Елоїза й дзвонила своїм новим друзям, то лише щоб домовитися про зустріч.

Третій кінець

— Треба, щоб... — почав викладати свої думки Павлик.

— Чекай! — перебила його я. — Адже ж Елоїза щаслива!

— Щаслива! — погодився зі мною брат.

— Навіщо ж тоді відчувати її говорити по телефону? Може, це в неї покликання таке.

Павлик замислився.

— Треба її на роботу послати, — сказав рішуче. — Телефоністкою на гарячу лінію. Буде і їй задоволення, і людству користь.

Так і зробили. Елоїза стала по вісім годин щодня працювати, часом навіть перепрацьовувала — так їй до душі припало. Невдовзі її запросили в Париж головною телефоністкою. Тепер вона до нас тільки на канікули приїздить.

Четвертий кінець

...

ПОРЯТУНОК КОРОЛЯ АРТУРА

Поліна розплющила очі й миттю їх знову заплющила. «Я ще сплю», — промайнуло в голові. У кімнаті тим часом хтось гучно кркнув. «Чи не сплю», — продовжила розмірковувати дівчинка й обережно розплющила праве око. Ні, це й справді був не сон: просто перед її ліжком, зручно вмовстившись на стільці, сидів найсправжніший живий дракон.

— Ви справжній? — спитала Поліна, щоб розвіяти останні сумніви.

— Казковий, — відповів дракон і знову кркнув. — У горлі трохи дере.

— Принести води?

— Не варто, — закрутив головою несподіваний гість. — Поп'ємо вже на місці.

— На якому ще місці? — обурилася Поліна.

— Ах, звісно, я забув представитися! — дракон устав і зробив якусь подобу реверансу. — Генріх фон Генріх, найвірніший підданий його величності короля Артура. Мене прислали, щоб я доставив вас у палац.

— Це ще навіщо? — далі дивувалася Поліна.

— Король у полоні печалі, — сумним голосом пояснив дракон, — і тільки ви зможете йому допомогти. Палац покладає на вас усі надії.

Дівчинка була ні в сих ні в тих, однак можливість політати на драконі здавалася їй дедалі принаднішою. І як же все-таки цікаво буде познайомитися з самим королем Артуром — тим паче, йому необхідна допомога! Жодних сумнівів — треба їхати.

Лише кілька хвилин на збори, і от вони вже високо в небі. Земля все меншала, поки невдовзі зовсім зникла за хмарами, а перед Полініними очима виринув здоровезний хмарочос. Певно, навіть найкращий учитель математики не зможе порахувати всі поверхи — так високо вгору гналася ця будівля. Даху зовсім не видно!

— Перед нами ліфт, — пояснив Генріх фон Генріх. — Королівство розташоване на сьомому небі.

— А, — з розумінням кивнула дівчинка. — Ліфтом у наш час нікого не здивуєш.

Коли залізні двері kabіни гучно захряснулися, Поліна врешті спитала про те, що її бентежило:

— А що ж треба робити, аби допомогти королю Артуру?

— Ніхто не знає, — знизав плечима дракон. — А між тим, його величності щодня гіршає.

— Може, у нього щось болить?

Генріх фон Генріх знову підняв і опустил плечі.

— Ах, якби ж нам було відомо! Гай-гай!

— Тобто — невідомо? — обурилася Поліна. — Врешті, можна ж у нього спитати!

— Спитати можна, та, на жаль, його величність не відповість. Король Артур німий.

— Як — німий? Мов риба? — уточнила дівчинка.

— Король Артур і є риба, — спокійно довів думку до кінця дракон.

Двері ліфта з гуркотом відчинилися, не давши Поліні поставити сотню запитань, що виникли в її голові. Вона навіть не встигла здивуватись, що королівством править риба, — так прудко все закрутилося перед очима. Згодом дівчинка помітила, що ліфт зупинився просто посеред велетенської зали, де вальсували

тисячі пар. І вона сама теж уже танцювала з прекрасним ельфом, трохи плутаючись у довгих подолах оприявненої на ній сукні. Утім музика скоро затихла. Засурмили сурми, і слуги винесли велике крісло, де понуро й урочисто сидів його величність король Артур. Правитель справді мав кепський вигляд.

Перший кінець

Генріх фон Генріх узяв Поліну за руку й підвів ближче до крісла.

— Ну, давай, — прошепотів.

Дівчинка, правду кажучи, трохи розгубилася.

— У вас щось болить? — ніяково спитала вона.

Король Артур мовчав.

— Може, вам чогось хочеться? — вела далі Поліна.

Король Артур знову проігнорував запитання.

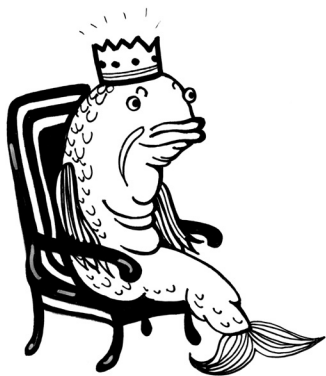
— А може, вам у мандри вирушити? — раптом запропонувала дівчинка. — У морські.

Правитель звів брову. Придворні дами захоли, а дехто навіть зомлів. Так, з обличчя короля Артура було чітко помітно: він зовсім не проти морських мандрів.

— Але в нас нема корабля! — розвів руками дракон.

— Не страшно, — усміхнулась Поліна. — Б'юсь об заклад, король Артур — чудовий плавець.

На світанку правитель відплив. І ніхто його більше ніколи не бачив.

Другий кінець

— Ах, бідолаха! — сплеснула руками Поліна. — Та ж йому необхідна вода!

— Вода, вода, вода... — зашелестіло залом.

До крісла миттю поквапилася придворна дама з глеком питної води.

— Та ні! — вигукнула дівчинка. — Йому потрібен цілий акваріум! Риба не виживе без води, хай вона навіть наймогутніший володар світу!

Придворні стали нетямуще перешіптуватися й перезиратися, дехто навіть перемигнувся. Здається, у цьому королівстві не знають навіть найпростіших речей. А який же гарний король Артур, і як же буде прикро, коли ці казкарі його зі світу зведуть!

— Слухайте, — звернулася раптом до всіх Поліна. — А давайте я вашу, тобто його величність до себе додому заберу? Я йому акваріум куплю красивий, годуватиму добре — він враз повеселішає, повірте!

Придворні знову зашепотілися, заморгали, задивились одне на одного.

— Якщо це врятує короля, ми згодні! — нарешті оголосив глашатай.

Отак і з'явилася в Поліні вдома маленька рибка на ім'я Артур. І повірте, живеться їй тепер краще, ніж у наймогутнішому королівстві світу.

Третій кінець

— Але ж риба не може правити королівством! — раптом вигукнула Поліна.

— Як? Хто вона? Хто вона? — забурмотіли придворні.

— Він навіть не може поговорити з вами, — вела далі дівчинка. — Виберіть собі нормального короля, а цього відпустіть у море, інакше ви його занапастите.

Спершу придворні, звісно, вирішили порадитися, але зрештою вчинили так, як звеліла Поліна. Рибу Артура відпустили у вільне плавання, а королем призначили мурашку Йоана. Дивне це було королівство, словом.

Четвертий кінець

...

Погоня

дуже швидка казка

Один сторож біг за злодієм так прудко, що заіграшки його обігнав. І злодієві довелося тікати ЗА сторожем, а не ВІД нього.

— Гнатовичу, стій! — кричав злодій із досадою в голосі. Він, взагалі, спортсменом був, а тут — маєш.

Сторож, утім, теж був спортсменом. У молодості. Він свого часу кого завгодно міг обігнати. Біжить сторож — і хоч би що, а злодій, бідолаха, уже охляв. Раптом бачить — велосипедист стоїть. «Ага, — думає злодій, — тепер я його точно наздожену!» Стрибнув у сідло та рвонув уперед.

— Ах ти ж!!! — закричав листоноша, коли в нього велосипед украли. — Тримайте його!

І сам услід кинувся.

А сторож тим часом уже по шосе мчить.

— Перевищення швидкості, — зафіксував міліціонер і теж за сторожем кинувся.

— Гнатовичу, стій! — гукає злодій і педалі крутить.
— Тримайте його!! Ловіть!! — мчить листоноша.

А повз них якраз автобус їде, і тітка Олена в ньому. Як побачила вона листоношу — закохалася вмиль. Вистрибнула з автобуса й услід побігла — познайомитись хоче. Сторож тим часом уже шосе проминув. Стриб — стіну перемахнув і зник з очей.

Міліціонер машину кинув — і собі через стіну.

Тут саме злодій під'їхав. Дивиться — машина стоїть відчинена. «Ага, — думає, — тепер я його точно дожену!» Кинув мішок із награваним у багажник, заліз у кабінку, а стіну вирішив об'їхати.

— Тримайте його!! — знай кричить листоноша. Раптом бачить, велосипед стоїть. Стрибнув у сідло, а стіну теж вирішив об'їхати. Тітка Олена останньою встигла. Раз — і перемахнула легко через стіну. Надала їй любов крила, словом. А тут якраз студент проходив повз.

— Сумочку загубили! — крикнув услід, але тітка Олена й оком не змигнула — побігла собі далі. Не до матеріального їй.

Студент був людиною порядною. Схопив сумочку й за тіткою Оленою кинувся — віддати треба.

А сторож тим часом до міського парку добрався.

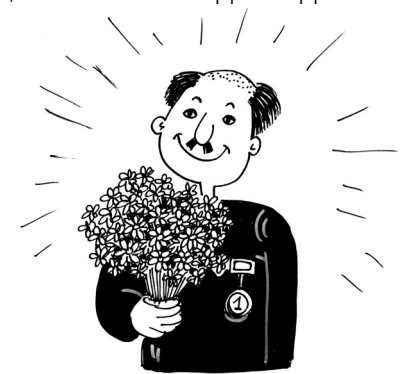
Міліціонер біжить за ним і думає: не наздожену. Став і давай машини зупиняти — на колесах усе ж таки швидше. Тут саме злодій проїздив повз. «Треба підвезти людину», — вирішив.

— Залазь! Тільки мерщій! — кричить.

Міліціонер хутко в кабінку. «От, — думає, — добре як: і машина зручна, і водій приємний».

— Тримайте його! — листоноша на велосипеді мчить. А за ним тітка Олена. А за нею студент із сумкою.

У парку саме були змагання. Десять найкращих спортсменів дорогою біжать, обганяють один одного. Четвертий номер найпрудкіший — але ось із ним уже рівняється шостий. Потім уперед виривається дев'ятий! Хто ж переможе? Сторож, утім, легко обійшов і четвертий, і шостий, і дев'ятий номери. Він у молодості й не такі змагання вигравав.

На світовій арені першим був! Під бурхливі оплески публіки вийшов на фінішну пряму й за лічені секунди перетнув фінішну лінію. Глядачі ще гучніше заплескали, а мер вручив сторожеві медаль і квіти.

— Дивіться-но, — сказав, — які в нашому місті є чудові спортсмени!

Перший кінець

А сторож далі помчав із медаллю та квітами.

— Стривайте! — мер кричить.

І наздоганяти кинувся — диплом іще вручити треба.

А за ним злодій із міліціонером на машині.

— Гнатовичу, стій! — кричить злодій.

— Тримайте його! Ловіть! — крутить педалі листоноша.

А за ним тітка Олена мчить.

— Куди ж ви? — репетує.

А за нею студент женеться.

— Сумочку! Сумочку впустили!

Так до Києва добігли, а потім до Львова. А там і до Польщі добралися. Довкола світу обігли, словом. Двічі. За вісімдесят днів.

Другий кінець

Обступили сторожа журналісти, та так щільно, що й не видно його стало. А тут якраз злодій із міліціонером їдуть. І промчали повз — не помітили сторожа.

А за ними листоноша мчить.

— Тримайте його! — кричить. Спинився раптом велосипед, куди далі — не знає: праворуч чи ліворуч.

— Ех, — махнув рукою. — Немає в житті справедливості!

І назад поїхав. А тітка Олена за ним уперед побігла. Так десь досі й бігає.

А студент передумав сумочку віддавати. Купив собі лижі й зимову шапку. І в гори поїхав, там тепер і живе.

Третій кінець

Сторож медаль почепив і на п'єдестал вийшов.

Тут якраз злодій із міліціонером під'їжджають. Першим із машини злодій вистрибнув.

— Ага! — кричить. — Попався, Гнатовичу!

— Це ж чому він попався? — не втямив мер.

— А він, між іншим, швидкість перевищив, — міліціонер заявив. — Протокол треба скласти!

— Яку ще швидкість? — розгнівався мер. — У нас змагання. Що швидше — то краще. А машиною, до речі, у парк не можна!!!

— Вибачте, — міліціонер зашарівся зразу. — Помилочка вийшла. А ви, громадянине, — це він уже до злодія повернувся, — чому машиною в парк заїхали? Давайте-но документи й багажник відчиніть.

Відчинили багажник, а там награване.

— Що це в вашій машині? — цікавиться міліціонер.

— Не моє, — каже злодій, — і машина не моя.

— А чия ж?

Подивився міліціонер у документи й ахнув.

— Нічого не розумію! Моя, виходить, машина?

— А в багажнику у вас МОЄ! — вигукнув сторож і повернув собі награване.

Тут і листоноша нагодився.

— Тримайте його! Ловіть! — кричить. — Він у мене велосипед украв!

— Як украв? — мер питає. — Ви ж на велосипеді!

Листоноша плечима знизав.

— На велосипеді, — погодився. — Чортівня якась!

А тут тітка Олена підбігає.

— А ви, громадяночко, до кого? — міліціонер питає.

Тітка Олена побачила листоношу, зашарілася і слова вимовити не може. А листоноша виструнчився зразу, вуса поправив. «Яка, — думає, — жінка красива! Рум'яна!» І собі закохався.

— Давайте, — каже, — одружимося!

Тітка Олена ще сильніше зашарілась, але кивнула.

А тут студент підбігає.

— Сумочку впустили! — кричить.

— От, — сказав мер. — Погляньте-но, яка в нашому місті є чудова молодь!

І всі почали аплодувати.

Четвертий кінець

...

ВИПАДОК ІЗ КОЛЕЮ КАСТРУЛЬКІНИМ

Якось увечері Коля Каструлькін вирішив покупатися перед сном. Набрав повну ванну, заліз у воду й зовсім не помітив, як вплив у відкрите море. А в морі — шторм. Небо — темне-темне, хвилі — великі-превеликі, грім гримить, вітер виє. Пливе Коля, знемагає, а назустріч йому — акула.

— Ну, все, — зітхнув Коля. — Зараз, акуло, я тебе з'їм!

Злякалась акула. Озирнулась — сама вода навкруги, нізвідки допомоги ждати.

— Пощади, Каструлькін, — заблагала. — Я все для тебе зроблю!

І так жалібно на Колю подивилась, як тільки акули вміють.

Зглянувся Коля, подумав і звелів акулі везти його далі на собі морськими просторами. Так і попливли. Акула швидко мчить, Коля навіть пасок безпеки пристебнув, щоб не впасти. Аж раптом їх хтось наздоганяти став. Придивився Коля — ведмідь на спині пливе.

— Ведмідь! — здивувався Коля. — Зроду-віку не бачив, щоб ведмеді в морі плавали!

— А я морський ведмідь, — пояснив той, і собі дивуючись. — Зроду-віку не бачив, — каже, — у морі жодного Каструлькіна.

— Я перший, — гордо сказав хлопчик. — Нумо дружити!

Погодився ведмідь, і попливли далі всі разом. А шторм усе дужчий і дужчий, злива переїщить. І тут повз них морський вовк мчить, маленький такий, сірий. А за ним — морський заєць здоровезний, вухами прудко гребе, наздоганяє вовка. Зляканий вовк стрибнув до Колі на руки.

— Рятуй, — каже, — гину!

— Каструлькін, віддай вовка! — кричить заєць грізним голосом.

А вовк так жалісливо на Колю подивився, як тільки акули вміють.

— Не віддам! — рішуче сказав хлопчик. — Нумо краще, зайцю, з нами дружити.

Подумав заєць, подивився на ведмедя й погодився. От уже й уп'ятох пливають. А буря не стихає, розбурхалася не на жарт. І дивиться Коля — просто по хвилях щури біжать. Усією родиною, з сумками, валізами, спритно так по воді прошкують. Здивувався хлопчик.

— Куди це ви квапитеся? — спитав.

— На корабель біжимо, — відповіли щури й далі помчали.

— Коли корабель тоне, щури перші туди біжать, — пояснив ведмідь.

— А ще хто біжить? — поцікавився Коля.

— Усі біжать, — сказала акула й плечима стонула.

Дивиться Коля, а вже й ведмідь, і вовк, і заєць — усі біжать на корабель. Акула взяла Колю на руки й теж побігла.

Перший кінець

День біжать, другий біжать, а корабля далі не видно.

— А може, й нема його, вашого корабля? — здогадався Коля.

— А може, й нема, — стонула плечима акула.

— Ну, тоді везіть мене назад у ванну, — наказав хлопчик.

Так і зробили. І більше Коля нікуди не плавав із квартири.

Другий кінець

Прибігли, а на кораблі повнісінько народу. Всі працюють, воду за борт виливають, а корабель врятувати не можуть — вода назад заливається.

Думав-думав Коля і придумав.

— Треба на кораблі всі двері й вікна позачиняти, щоб вода не потрапляла.

Так і зробили. І зразу корабель тонути припинив. Усі страшенно зраділи, а капітан навіть нарвав квітів,

подарував Колі красивий букет і підвіз його назад до ванної.

Отакий незвичайний випадок трапився з Колею Каструлькіним.

Третій кінець

— Допоможіть! — корабель кричить і підстрибує.

— Це як він так тоне? — поцікавився Коля.

— А він угору тоне! — пояснила акула. — Не всім же на дно опускатися.

— Не буває так! — вигукнув хлопчик. — І ведмеді в морі не плавають, і зайців морських нема, і вовки від них не тікають! І з ванної годі в море виплисти!

Щойно Коля це сказав — усе миттю зникло, а він знов опинився у себе в квартирі. Витерся рушником і гуляти пішов.

Четвертий кінець

...

МАЛИНОВА ПРИГОДА

Мишко жив на п'ятому поверсі дев'ятиповерхового будинку, а Славко — на восьмому. Славко тут від народження жив із батьками, а Мишко раніше жив у лісі в барлозі, але потім переїхав і став не лісовий, а міський. Славкова мама Мишка боялася — великий був, клишоногий. А Славко ведмедика любив: і у футбол улітку гасали, і сніжками зимою кидалися, і навіть на риболовлі були зі Славковим батьком. Ото вже потоваришували тоді Славків батько з Мишком! У шахи грати стали. Мишко був ласий до шахів. І до малини. Через малину все загалом і трапилося.

Славкова мама дуже пишалася тим, що зараз усі в магазині все купують, а вона от досі сама варить варення. Взагалі Славкова мама різне варення варила, але малинове в неї найліпше виходило. І от якось варила мама малинове варення, а тут у двері дзвонять.

— Хто там? — питає мама.

— Тітко Наталю, це ведмідь із п'ятого поверху, — назвався Мишко. — А Славко вдома?

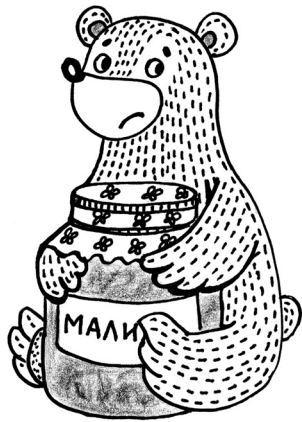
— Вдома, вдома, — сказала мама й відчинила. А сама швидко по Славка побігла — боялася Мишка страшенно.

Тут іще, як навмисне, Славків тато вийшов.

— Добридень, Мишку, — каже. — Що ж ти у дверях стоїш? Проходь на кухню, поки вони там збираються.

Підставили, словом, Мишка. А малина на кухні так пахне! Мишко зайшов і сів скромно на стільчик —

порядний був звір. Він і сам раніше готував варення, але давно, ще коли в барлозі жив. А в місті частіше в магазині купував. Ох і смачна ж у лісі малина! Мишко ще раз тужно поглянув на ягоди та слинку проковтнув. А потім вирішив трохи скуштувати — раптом цукру мало. Куштував-куштував — і докуштував усю малину. Соромно стало — жах! Навіть посуд після себе помив. Славкову маму ця деталь чомусь сильно обурила. «Уявіть, який жадібний, — розказувала вона потім сусідам. — Усе змів до краплі! Навіть посуд помив, ніби й не було її, цієї малини. І головне — стояла ж на столі ціла банка меду. Ні, не торкнувся!»

порядний був звір. Він і сам раніше готував варення, але давно, ще коли в барлозі жив. А в місті частіше в магазині купував. Ох і смачна ж у лісі малина! Мишко ще раз тужно поглянув на ягоди та слинку проковтнув. А потім вирішив трохи скуштувати — раптом цукру мало. Куштував-куштував — і докуштував усю малину. Соромно стало — жах! Навіть посуд після себе помив. Славкову маму ця деталь чомусь сильно обурила. «Уявіть, який жадібний, — розказувала вона потім сусідам. — Усе змів до краплі! Навіть посуд помив, ніби й не було її, цієї малини. І головне — стояла ж на столі ціла банка меду. Ні, не торкнувся!»

І почалося відтоді в Мишка не життя — малина. Усюди йому цю історію нагадували. У двір зайвий раз не вийдеш — шепочуться довкола, косують. І навіть

Галина в цукерковому відділі приглядається — чи не поцупить чого. А гастроном же на іншій вулиці — он куди чутки дійшли! І так гірко, так соромно Мишкові було, що він якось уранці викликав таксі й повернувся в ліс.

Перший кінець

— От і правильно, — сказала Славкова мама. — Нічого тварині в місті робити.

— Нічого! — підтримали сусіди.

А Славко зажурився без Мишка. Не їсть майже й гуляє мало. Шкода його батькам стало.

— Треба йому собаку купити, — запропонував тато.

— Плюшевого, — погодилась мама.

Так і зробили. А потім іще велосипед, шаблю й приставку нову купили. Розвіяли сум.

А Мишко в лісі знову став варити варення. І малинове, й полуничне, й суничне. Звірі до нього в гості ходили. Незабаром він навіть кав'ярню відкрив — «Малинівка». І там продавалися найсмачніші в лісі солодощі.

Другий кінець

Славко без Мишка невеселий став. У футбол не грає, надворі гуляє мало. І тато Славків якось похнюпився, і шахи на полиці запилюжилися. І навіть мама засмутилася. «Ой, ну скільки там тієї малини було? На зубок! Подумаєш, велика біда! А тварина тепер без телевизора».

Словом, вирішили Мишка повернути. У ліс приїхали. Погода гарна, пташки співають. Славчин тато пригальмував.

— Пробачте, нам ведмідь потрібен, — звернувся він до зустрічного зайця. — Його як знайти?

— А вам який потрібен? Той, що вірші пише, чи той, що міський? — уточнив заєць.

— Міський! Міський! — вигукнув Славко. — Він іще на баяні грає.

— Ну, на баяні в нашому лісі всі можуть, — образився заєць. — А міський на узліссі живе.

Мишко, як побачив гостей, дуже розгубився.

— День добрий, — тихо сказав і ніжною шаркнув. Вихований був.

А Славко Мишка обіймати кинувся. І всі разом так дружно попросили Мишка повернутися, що він навіть сльозу пустив. Чуйний був звір. А дорогою в місто тато йому навіть дав трохи покермувати. Так і зажили — Мишко на п'ятому поверсі дев'ятиповерхівки, а Славко з батьками на восьмому. Ходили одне до одного в гості й більш не сварилися.

Третій кінець

А Мишко насправді не в ліс, а в цирк поїхав. Вирішив кар'єру робити. І зробив. По п'ятницях ламбаду танцював, а по неділях із повітряними гімнастами стрибав. Усе місто тільки й балакало, який чудовий у цирку

з'явився ведмедик. Прийшли яось Славко з батьками на виставу, бачать — а це ж їхній колишній сусід.

— Мишку! — радісно вигукнув Славко.

— Ми його малиною годували, — всім розказувала Славкова мама.

— А я з ним у шахи грав, — додавав тато.

А ведмедика після вистави журналісти оточили й кроку ступити не давали. Знай питали, як він і що він.

— Такя й отак, — відповідав Мишко. Сором'язливий був звір.

А Славко, як виріс, теж пішов у цирк — дресирувальником. Тільки тоді й зустрілися з Мишком — але дружили вже до самої пенсії.

Четвертий кінець

...

КАПІТАН І ОКЕАН

Один капітан надумав вирушити в далеке плавання. Спершу, звісно, треба було збудувати корабель. Це він і взявся робити одного ранку — і невдовзі корабель був готовий. Тоді капітан вирішив зібрати команду. Він заліз на найвище дерево й гучно закричав:

— Вуда-вугі руж!

Його мовою це означало: «Збираю команду!» чи «Вирушаю у плавання!» — уже й не пригадаю. Але сказав він саме так: «Вуда-вугі руж!»

І команда скоро зібралася. Спершу вона була зовсім маленькою, та поступово більшала. А капітан далі сидів на дереві й кричав:

— Вуда-вугі руж!

А потім сказав так:

— Булі-гулі во!

Мовою капітана це означало: «Зніміть мене з дерева!» чи «Залазьте всі на дерево!» — уже й не пригадаю, але команда довго мовчки на нього дивилася.

Тоді капітан спустився сам. Зліз, а матроси його й питають:

— Топо-сото ка?

У перекладі: «Рушаємо сьогодні?» чи «Відчалуємо завтра?» — уже й не пригадаю. Тільки капітан відповів їм:

— Мо!

Капітановою мовою це означало: «Так!» чи «Ні!» — уже й не пригадаю. Але він однозначно сказав: «Мо!»

Коли всі нарешті повантажилися на корабель, судно рушило вузькою роздовбаною дорогою. Так-так, саме дорогою. Річ у тім, що в країні, де жив капітан, не було ані найменшого моря. Річки теж, до речі, не було. Але капітан, про якого йдеться, вирішив якось за всяку ціну відшукати справжній океан.

Перші дні плавання текли спокійно й розважливо.

— Тірлі-тірлі, тірлі-тірлі!!! — усміхнено повторювали матроси.

— Тру-ля-ля, тру-ля-ля! — весело тягнув капітан.

І слова ці, будьмо зовсім відвертими, нічого не означали.

Але скоро все змінилося. З неба зарядила злива, колеса судна втонули в грязюці й просуватися далі стало зовсім неможливо. Матроси зневірилися, хтось навіть крикнув:

— Бобо фого!!!

Мовою матросів це означало: «Назад!» чи «Праворуч!» — уже й не пригадаю. Але капітан тоді зовсім посмутнішав.

— Мо! — відповів він їм сумно — у перекладі... Утім, ви вже це слово знаєте.

Слід додати, що в країні, де жив капітан, такі зливи могли тривати не день, не два, а кілька місяців. Тому чекати завершення зливи теж було безглуздо.

Перший кінець

Ну а коли чекати нічого, то чого чекати? Вирішили так матроси й розійшлися. І капітан із ними. А корабель далі стояв і мок, і вже наступний капітан знайшов його та вирушив у плавання. Але це, правду кажучи, зовсім інша історія.

Другий кінець

Але капітан був не з тих, хто легко кидає затії.

— Буба-губа дуба-руба дю! — сказав він матросам.

Мовою капітана це означало: «Продовжимо шлях, коли скінчиться дощ!» чи «Всім дам по десять грошей!» — уже й не пригадаю. Але й матроси, сказати по правді, не пам'ятали. Тому команда вирішила зачекати.

Отак капітан і вберіг команду. А коли передощило, корабель знову рушив у подорож. Кажуть, якось вони таки знайшли океан, але якого це було року, ніхто не знає.

Третій кінець

Капітанова команда так засмутилася, що мало не розпалася назовсім. Проте розходитися їм було нікуди — довкола вода. Тут капітан зметикував, дістав із кишені лопату й заходився копати.

— Ого-ого го! — закричали згодом матроси.

Як саме це перекладається, я вже зовсім не пам'ятаю, тільки от усі члени команди подіставали з кишень лопати й узялися копати. Копали вони, копали, а вода заливалась і заливалась у яму. Скоро калюжа стала такою великою, що їй схотілось негайно кудись упасти. Вона озирнулась і впала в найближчу річку, а річка — в море, а море — в океан. І корабель рушив. Він прудко нісся хвилями, бо його підганяв попутний вітер. А капітан заліз на вершечок судна й триумфально кричав:

— Шако-няко!

Його мовою це означало: «Океан!» чи «Допоможіть!» — уже й не пригадаю. Але як же славно, коли здійснюються навіть найбезнадійніші мрії!

Четвертий кінець

...

Зміст

ІНСТРУКЦІЯ З ВИКОРИСТАННЯ, АБО Ж КЕРІВНИЦТВО ДО ДІЇ	3
БАБУСЯ, Я І ЖАКОМО ПРЕГАРНИЙ	4
ЛЕВ ПОЇХАВ У СЕЛО	11
ЧЕМНА ГОСТИНА	17
БАБУСИНА АПТЕЧКА	21
ЯК МИ ВІДУЧУВАЛИ ЕЛОЇЗУ ГОВОРИТИ ПО ТЕЛЕФОНУ	27
ПОРЯТУНОК КОРОЛЯ АРТУРА	33
ПОГОНЯ	39
ВИПАДОК ІЗ КОЛЕЮ КАСТРУЛЬКІНИМ	46
МАЛИНОВА ПРИГОДА	51
КАПІТАН І ОКЕАН	57

Літературно-художнє видання

Ольга Голубєва **БЕЗКІНЕЧНІ КАЗКИ**

Для молодшого та середнього шкільного віку

Ілюстрації *Ганни Осадко*
Головна редакторка
видавничих проектів «ВагаВookа» *Тетяна Стус*
Літературне редагування *Юлії Підмогильної*
Макет, верстка *Устини Лукащук*
Технічне редагування *Олени Румянцевой*

R987002У. Підписано до друку ???.2019.
Формат 60x90/16. Папір офсетний.
Гарнітура Open Sans. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 4,0.

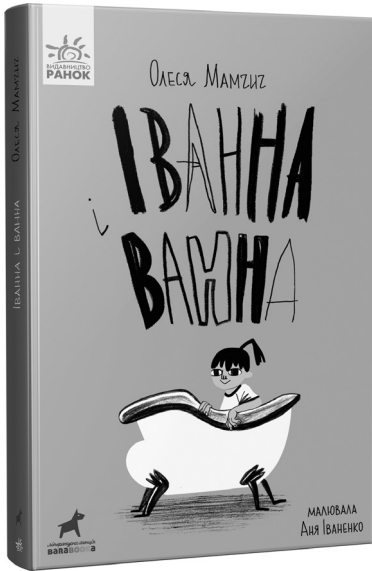
ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кибальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5215 від 22.09.2016.

Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145;
e-mail: office@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67.

З питань реалізації звертатися:
Харків, тел.: (057) 727-70-77;
e-mail: deti@ranok.com.ua

ДАВАЙ КНИГОДРУЗЯЧИТИСЯ!

Олеся Мамчич.

Іванна і ванна

Якщо ванна ховається від тебе в шафі, служба термінової доставки губить підручник із математики, а вагітна привидка мешкає в найближчому супермаркеті — тоді ця книжка про тебе. Якщо ж нічого схожого не траплялося в твоєму житті — не журися. Ця книжка точно про твого сусіда! Хіба ж не цікаво знати, чому за стіною так підозріло щось вибухає?

Ольга Купріян.

Боброго ранку!

«Часом бути старшою сестричкою так виснажливо! Ще й мама з татом постійно зайняті, а на мене в них немає часу... — міркує собі бобричка Мартуся. — От би поїхати кудись далеко, щоб УСІ ЗНАЛИ!» Проте коли бобричка вступає до ліцею, виявляється, що молодші братик і сестрички не такі й докучливі, а за мамою й татом дуже скупаєш...

